

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6820010308
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6820010308.5

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M., a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a Mgr. Jána Bednára, v trestnej veci obžalovaného ml. W. F. a spol., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. januára 2023 v Banskej Bystrici odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Revúca sp. zn. 4T/33/2020 zo dňa 11. októbra 2021, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 4T/33/2020 zo dňa 11. 10. 2021 boli obžalovaný 1/ ml. W. F., obžalovaný 2/ ml. O. U. a obžalovaný 3/ ml. E. D. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Revúca sp. zn. 1Pv/101/19/6608-32 zo dňa 08. 10. 2020, ktorá im kládla za vinu spáchanie zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), § 140 písm. f) Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 09. apríla 2019, počas piatej vyučovacej hodiny, v čase asi o 11.35 h v priestoroch 5. A triedy U. školy - O. v Z. C., v okrese W., pod oknom W. F. chytil maloletú J. O., nar. XX. júla XXXX za ramená a O. U. ju chytil za nohy, posadili ju na zem, čomu sa ona bránila a hádzala so sebou počas čoho si udrela hlavu a krk najprv do okna a potom o lavicu, W. F. jej povedal, že „najprv ho vyfajčí, potom ju pojebe a potom ju pustí domov“, O. U. jej tiež povedal, že „ju pojebe“, následne k nej podišiel E. D., ktorý predtým situáciu natáčal na mobil, dal mobil E. N. a vyzliekol maloletej, ktorú W. F. a O. U. držali posediačky na zemi tričko a sčasti podprsenu, snažil sa jej vyzliecť aj nohavice, ale to sa mu nepodarilo, keďže boli na vysoké zapínanie na gombíky a počas toho W. F. spoločne s O. U. obchytkávali obnažené prsia a asi päť minút pred skončením vyučovacej hodiny ju pustili a z triedy odišli, čím je W. F. a O. U. spôsobili podvrtnutie a natiahnutie krčnej chrbtice a pomliaždenie záhlavia, čo sú zranenia z medicínskeho hľadiska ľahké, vyžadujúce si liečbu a práceneschopnosť v trvaní 5 dní a škodu na zdraví vo výške 608,- Eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní intervenujúci prokurátor, ktoré neskôr písomne odôvodnil v podstate tým, že podľa jeho názoru súd nesprávne vyhodnotil vo veci vykonané dôkazy, nelogicky sa vysporiadal so zhodnými tvrdeniami poškodenej maloletej a obžalovaných ml. E. D. a svedka E. N., nesprávne aplikoval zásadu totožnosti skutku a tak dospel k nesprávnemu a nezákonnému rozhodnutiu. Všetci obžalovaní poskytli vlastné verzie v snahe čo najviac vyvinieť seba samého z účasti na skutku, čo samozrejme je spôsobom ich obhajoby. Súd ich výpovede nakoniec celkovo aj správne zhodnotil ako neúplné, či nepravdivé. Pokiaľ však obžalovaný ml. W. F. a ml. O. U. uvádzali tvrdenia, tie neboli nikým potvrdené a sú celkom vymyslené, pričom poukázal na výpoveď obžalovaného ml. E. D. zo dňa XX. XX. XXXX. Jeho výpoveď jednoznačne potvrdzuje to, že voči poškodenej maloletej bolo použité násilie zo strany obžalovaných ml. W. F. a ml. O. U., pričom úmyslom a motívom oboch obžalovaných bola snaha ju obchytkávať, čo nakoniec aj urobili. Že sa

nejednalo len o „bežné“ obchytávanie svedčí to, že poškodenej maloletej to nebolo príjemné, bránila sa (hádzala so sebou) a pritom si aj udrela hlavu a takto to vnímal aj obžalovaný ml. E. D.. Tiež poukázal na výpoveď svedka E. N., pričom aj z nej vyplýva, že poškodenej maloletej bolo konanie obžalovaného ml. W. F. nepríjemné a preto od neho odišla, ten však za ňou išiel do rohu triedy, tam si na ňu sadol a obchytával ju, čo poškodená maloletá nechcela, keďže ho od seba odstrkávala. Dokonca, keď začala kričať a chcela ísť preč, obžalovaný ml. O. U. jej rukou zakryl ústa, na čo sa rozplakala. Výpoveď svedka E. N. opäť jednoznačne potvrdzuje to, že poškodenej maloletej nebolo obchytávanie zo strany obžalovaného ml. W. F. príjemné, odstrkávala ho od seba, chcela kričať a nakoniec sa aj rozplakala. O tom, že sa nejednalo o neškodnú situáciu, svedčí aj tvrdenie svedka o tom, že vyhotovený videozáznam na mobilnom telefóne následne na príkaz obžalovaného ml. W. F. zmazal. Tvrdenia obžalovaného ml. E. D. a svedka E. N. je potrebné hodnotiť predovšetkým v súvislosti s tvrdeniami poškodenej maloletej, ktorá bola opakovane vo veci vypočutá a vo veci aj podala trestné oznámenie. Z výpovede znalkyne vyplynulo, že poškodená maloletá je schopná vnímať okolnosti, ktoré sa odohrávajú, má hraničné pamäťové a podpriemerné rozumové schopnosti a nemá sklony k uvádzaniu nevedomých lží. Ak aj uvádzala niektoré okolnosti inak, prípadne ich neuviedla, je to v dôsledku toho, že im neprisovala podstatný význam, prípadne, že sa sama rozhodla ich neuviesť. Aj keď sa výpovede poškodenej maloletej čiastočne rozchádzali, dejové línie jej výpovedí sa v zásade zhodovali, pričom poukázal na jej výpovede a uzavrel, že poškodená maloletá takto vnímala útok na ňu, nebol pre ňu príjemný a preto sa aj rozhodla podať trestné oznámenie na obžalovaných. Aj to, že ju natáčali na mobilný telefón svedčí o tom, že sa nejednalo o spontánnu reakciu, ale vopred dohodnutú okolnosť a je potrebné uvažovať aj v tom smere, že práve preto za poškodenou maloletou prišli do triedy piati rovesníci, lebo jej chceli evidentne niečo zlé urobiť a nahráť si to na mobilný telefón, čo je v súčasnosti u osôb v ich veku pomerne bežná vec. Je zrejmé, že poškodená maloletá bola predčasne vyspelá, vyzývavá a evidentne sa zaujímal o veci intímneho charakteru. Tieto okolnosti však nemožno hodnotiť v jej neprospech, najmä ak z jej tvrdení a čiastočne aj z výpovedí obžalovaného ml. E. D. a svedka E. N. je zrejmé, že konanie obžalovaných netolerovala a bránila sa mu. Ak by sa jej to páčilo, určite by sa tomu nebránila, nerozplakala by sa a neoznámila túto vec polícii. Nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že poškodená maloletá bola vystavená útoku, ktorý si neželala, bol pre ňu nečakaný, nepoznaný a určite ju zmiatol a rozrušil. Preto je od nej možné len ťažko požadovať, aj vzhľadom na jej vek a mentálnu výkonnosť, aby detailne, presne, s uvedením konkrétnych konaní obžalovaných popísala, čo sa jej udialo. Napriek tomu však podala kvalitné svedectvo, ktorému súd neprisával náležitý význam. Záverom uviedol, že všetky osoby zúčastnené na skutku (vyjmúc svedka C. F., ktorý vo veci odmietol vypovedať) vypovedali značne rozdielne a to jednak v tom, kedy a s kým sa dostali jednotlivé osoby na miesto činu v inkriminovanom čase ako aj v tom, aký bol samotný priebeh skutku, teda kto a akým spôsobom na mieste činu v inkriminovanom čase konal. Iba obžalovaný ml. E. D. čiastočne pripustil, že obžalovaný ml. W. F. a ml. O. U. urobili niečo poškodenej maloletej. Čiastočne to uviedol aj svedok E. N. (aj keď na hlavnom pojednávaní konanom 22. júna 2021 sa snažil vypovedať iným smerom, ako to uvádzal v prípravnom konaní), z čoho je zrejmé, že aj on chcel napomôcť obžalovaným. Tieto ich motívy mali byť taktiež predmetom hodnotenia úplnosti, pravdivosti a nakoniec aj hodnovernosti výpovede poškodenej maloletej. Je totiž zrejmé, že všetci obžalovaní a nakoniec aj svedkovia C. F. a E. N. vypovedali účelovo, aby za to, čo sa stalo poškodenej maloletej, neniesli zodpovednosť. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 2 Trestného poriadku uznal obžalovaných vinných zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a uložil im tresty, ktoré im navrhol uložiť v záverečnej reči. V prípade, že odvolací súd dôjde k záveru, že sa skutok stal inak, ako to je uvedené v obžalobe, navrhol, aby krajský súd upravil skutkovú vetu v zmysle prehodnotených skutkových okolností pri rešpektovaní totožnosti skutku, ktorý je uvedený v uznesení o vznesení obvinenia a upravený v obžalobe. Zistenie odlišných (iných) okolností najmä v tom, kto a akým konaním sa podieľal na tomto útoku na maloletej poškodenej nemôže zakladať dôvod na oslobodenie všetkých obžalovaných spod obžaloby iba preto, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo jednoznačne a nepochybné preukázať vinu obžalovaných na skutku, ktorý doslovne, či presne zodpovedá skutkovej vete obžaloby, či uznesenia o vznesení obvinenia.

K podanému odvolaniu sa vyjadrili obžalovaní ml. W. F. a ml. O. U. prostredníctvom svojej obhajkyne, a to podaním zo dňa 01. 02. 2022, v ktorom v podstate uviedli, že sa v celom rozsahu stotožňujú s napadnutým rozsudkom, ako aj s vykonaným dokazovaním a tým, ako súd vyhodnotil dôkazy jednotlivito ako aj v ich vzájomnej súvislosti, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil a výroková časť rozhodnutia má oporu v odôvodnení. Súd zohľadnil všetky vykonané dôkazy a v časti vykonal aj nadprácu za

nedostatky v prípravnom konaní. Súd správne uzavrel, že v konaní nebolo preukázané, že obžalovaní konali spôsobom opísaným v skutkovej vete podanej obžaloby, ktoré konanie obžalovaní popierali konzistentne počas celého konania. Obžalovaní rozumejú podaniu odvolania, ako aj jeho obsahu, v ktorom prokuratúra vybrala tvrdenia, ktoré sú viazané len a výlučne na výpoveď poškodenej a svedka E. N., ktorý svoje vyjadrenia nikdy nepotvrdil a jeho výpoveď sa v zásadných rysoch nelíšila od vyjadrení obžalovaných 1/ a 2/. Prokuratúra musela podať odvolanie, keďže podala samotnú obžalobu, napriek dôkaznej situácii vyplývajúcej z prípravného konania, ktorá absolútne neodôvodňovala podanie obžaloby a konanie malo byť zastavené. Jediným dôkazom, o ktorý obžaloba oprela obvinenie mladistvých obžalovaných, a ktorí boli tri roky trestne stíhaní, a ktorí sa na rozdiel od poškodenej riadne aj so zákonnými zástupcami podriaďovali požiadavkám súdu a trestného konania, je výpoveď poškodenej, ktorá sama bola vypočutá dvakrát a jej tvrdenia boli v prípravnom konaní v podstatných rysoch rozporné, rozchádzali sa aj s podaným trestným oznámením a ďalej sa jej výpoveď menila a vyvíjala. Obhajoba v konaní preukázala, že obžalovaní nespáchali trestný čin, ktorého spáchanie im bolo obžalobou kladené za vinu. Z vykonaného dokazovania bolo od počiatku zrejmé, a to obžalovaní nepopierali, že spoločne s poškodenou boli v inkriminovanom čase v jednej triede. To je však všetko, na čom sa výpovede obžalovaných, ako aj ďalších dvoch svedkov zhodujú spolu s poškodenou. Všetky ďalšie tvrdenia obsiahnuté v skutkovej vete obžaloby boli vyvrátené svedeckými výpoveďami učiteľiek, matky poškodenej, partnera poškodenej, ktorý vypovedal, že s poškodenou v rozhodnej dobe komunikoval a táto okolnosť bola potvrdená aj listinnými dôkazmi (prepis SMS správ, komunikácia na FB, volania na účastnícke čísla svedok-pošikodená), čo obžalovaní potvrdili, že poškodená komunikovala s niekým po telefóne a povedala im, že volá s frajerom a že plakala, čo sama potvrdila. Žiadne z tvrdení poškodenej nepotvrdili ani jej najlepšie kamarátky, s ktorými mala všetko prebrať a ktoré vypovedali podstatne iným spôsobom ako poškodená (o mieste a čase ich stretnutia, o stave a rozpoložení poškodenej). Na záver uviedli, že prokuratúra v odvolaní uvádza tvrdenia, ktoré súd pri svojom rozhodovaní už zohľadnil a riadne ich vyhodnotil. Prokuratúra žiada, aby odvolací súd prehodnotil skutok, ktorý sa obžalovaným kladie za vinu, a sám ho posúdil a uznal obžalovaných za vinných a uložil im tresty, ako navrhol prokurátor v záverečnej reči. Táto požiadavka vzhľadom na dôkaznú situáciu z hlavného pojednávania a vykonané dokazovanie je úplne nepochopiteľná, ako aj návrh na úpravu skutkovej vety, ktorá je nosnou pre podanú obžalobu, a vo vzťahu ku ktorej sa vykonávalo rozsiahle dokazovanie, a ktorú obžaloba neustála a v podstate ani nemala byť podaná. Z uvedených dôvodov požiadali, aby odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné zamietol.

K podanému odvolaniu sa prostredníctvom svojho obhajcu vyjadril aj obžalovaný 3/ ml. E. D., ktorý v podstate uviedol, že sa nemôže stotožniť so závermi odvolania okresného prokurátora, že okresný súd nesprávne vyhodnotil vo veci vykonané dôkazy, nelogicky sa vysporiadal so zhodnými tvrdeniami maloletej poškodenej a obžalovaných a nesprávne aplikoval zásadu totožnosti skutku a tak dospel k nesprávnemu a nezákonnému rozhodnutiu. Je nepochybné, že výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. V rámci vykonaného a rozsiahleho dokazovania prvostupňový súd správne zhodnotil výpovede svedkov aj priamo na hlavnom pojednávaní a poukázal hlavne na rozpor v trestnom oznámení poškodenej a následných výpovediach. Treba poukázať aj na skutočnosť, že neskoršie výpovede poškodenej neboli pravdivé a tieto skutočnosti, ako uviedol okresný súd v rozsudku, podporujú aj závery plynúce zo znaleckého posudku. V tomto prípade neexistuje reťaz takých dôkazov, na základe ktorých by bolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť vinu obžalovaných. Je nepochybné, že okresný súd vyčerpал všetky dosiahnuteľné dôkazy, ktoré zistili náležitý skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Okresný súd zistil skutkový stav v takom rozsahu a kvalite, že poskytoval dostatok potrebných poznatkov pre objektívne zistenie stavu veci a zákonu zodpovedajúcemu spravodlivému rozhodnutiu. V predmetnej veci sa súd výslovne riadil výsledkami dokazovania, a aj závermi znaleckého posudku a hlavne výpoveďami poškodenej, ktoré zjavne nekorešpondujú so skutkami, ktoré sama uvádzala v trestnom oznámení. Poukázal aj na znalecký posudok PhDr. J. C., v zmysle ktorého poškodená nie celkom pravdivo vypovedala o všetkých okolnostiach, ktoré sa na danom mieste a v danom čase udiali, a aj opis poškodenej o vyšetrovaných udalostiach sa len čiastočne javí ako opis skutočne prežitého. Okresný súd aj správne poukázal na vyjadrenie svedkýň - kamarátok poškodenej, ktoré zhodne uviedli, že poškodenú skôr zaujímali chlapci ako škola a že poškodená si zvykla vymýšľať a klamať, že klamala aj učiteľom v škole. Okresný súd sa vysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi a odvolávanie sa prokurátora vo svojom odvolaní na to, že okresný súd sa nelogicky vysporiadal so zhodnými tvrdeniami poškodenej a ml. E. D. a svedka N. bolo v rámci dokazovania vyvrátené. Niet však sporu o tom, že procesné predpisy ponechávajú hodnotenie

vykonaných dôkazov na voľnú úvahu súdu, avšak voľná úvaha nemôže byť absolútna a nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle. Vykonané dôkazy súd prvého stupňa nesmie hodnotiť jednostranne, napríklad len v neprospech obžalovaného. Je teda zrejmé, že skutok tak, ako bol uvedený v obžalobe, sa nestal, a podľa jeho názoru rozsudok okresného súdu je správny, preto požiadal, aby ho odvolací súd potvrdil v celom rozsahu.

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie dňa 24. 01. 2023 v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku v neprítomnosti všetkých troch obžalovaných, pretože upovedomenie o verejnom zasadnutí im bolo doručené riadne a včas, pričom nepožiadali o odročenie verejného zasadnutia, a obžalovaný 3/ ml. E. D. aj písomne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedla, že navrhuje vyhovieť podanému odvolaniu, pričom poukázala na jeho písomné odôvodnenie. Na upresnenie uviedla, že navrhuje, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obhajca v rámci verejného zasadnutia uviedol, že sa pridrižiava písomných vyjadrení vo vzťahu k podanému odvolaniu. Poukázal na to, že poškodená si od začiatku vymýšľala, o čom svedčí aj to, že po tomto skutku už vôbec nenastúpila do školy, a aj predtým sa sama vyjadrovala tak, že do školy už chodiť nechce, preto si podľa jeho názoru toto celé vymyslela, aby mohla odôvodniť svoje nechodenie do školy.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie prokurátora bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a prípadného trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, najmä vo vzťahu k výroku o vine. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 11 - 16), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na odvolacie dôvody okresného prokurátora, krajský súd konštatuje, že na preukázanie viny obžalovaného, musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam

o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka - poškodeného k obžalovanému, teda či svedok s obžalovaným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny (vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným), ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Z vykonaného dokazovania vyplýva záver, že v predmetnej trestnej veci jediným priamym dôkazom boli výpovede maloletej poškodenej. Tento dôkaz však krajský súd z rovnakých dôvodov ako okresný súd považuje za nedostatočný na vyslovenie záveru o vine obžalovaných. Výpovede poškodenej vzhľadom na absenciu nepochybných a istých vyjadrení ohľadne najpodstatnejších okolností dôležitých pre trestné konanie, a existenciu množstva podstatných rozporov v nich sa vyskytujúcich, vyzneli v ich súhrne nejednoznačne a nepresvedčivo. Okresný súd správne v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na významné a neprehliadnuteľné rozpory v jej výpovediach, týkajúcich sa podstatných okolností žalovaného skutku.

V tejto súvislosti krajský súd len považuje za potrebné zhrnúť, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že všetci traja obžalovaní patrili k bezproblémovým žiakom, správali sa slušne a v škole, ako aj mimo nej, požívali dobrú povesť. Naopak, poškodená patrila k problémovým žiakom, správala sa vyzývavo nie len vo vzťahu k ostatným spolužiakom, ale aj k učiteľom, často klamala a vymýšľala si. Aj samotná matka poškodenej potvrdila, že jej dcéra často klamala a nie vždy jej verila. Verzie poškodenej o priebehu skutku nepotvrdili ani jej kamarátky, o ktorých tvrdila, že s ňou boli bezprostredne po skutku. Poškodená v minulosti chodila jednak s obžalovaným U., ako aj s obžalovaným F., s oboma sa teda poznala aj intímne. Poškodená sa od prejednávaneho skutku do školy bez akéhokoľvek vysvetlenia už nevrátila, neabsolvovala už ani žiadne kontrolné vyšetrenia ohľadne jej tvrdených zranení v oblasti krku, ani nevyhľadala psychologické poradenstvo. Pár týždňov po skutku poškodená začala chodiť s ďalším chlapcom, K. I., s ktorým aj otehotnela, pričom svedkyňa D. uviedla, že nového frajera si mala nájsť na odporúčanie psychologičky, aby na to zabudla. Navyše, v čase výsluchu poškodenej na hlavnom pojednávaní bola opäť vo vysokom štádiu tehotenstva. Taktiež zo záverov znaleckého dokazovania vyplynulo, že poškodenej do určitej miery bráni vypovedať pravdivo jej znížená všeobecná i špecifická vierohodnosť. Zo znaleckého hľadiska sa preto jej opis vyšetrovaných udalostí len čiastočne javí ako opis skutočne prežitého, pričom znaky posttraumatickej stresovej poruchy u poškodenej neboli preukázané. Aj znalec MUDr. W. W. vo svojom znaleckom posudku uviedol, že v prípade poškodenej sa jedná o zranenia nešpecifické, ktoré mohli vzniknúť aj bez zavinenia inou osobou, napríklad prostým pádom poškodenej.

Záverom je teda možné zhrnúť, že v prípade, ak má slúžiť výpoveď poškodenej ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Aj oslobodenie obžalovaných spod obžaloby je zákonným rozhodnutím v prípade, ak prokurátor, ktorý zastupuje obžalobu, neunesie dôkazné bremeno. Preto okresný súd v tomto prípade, rešpektujúc zásadu in dubio pro reo, nemal inú možnosť, ako oslobodiť všetkých troch obžalovaných spod obžaloby.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle citovaného zákonného ustanovenia zamietol odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné.

Pre úplnosť krajský súd už len konštatuje, že nemohol vo veci postupovať podľa návrhu okresného prokurátora uvedom v podanom odvolaní, teda uznať obžalovaných za vinných v zmysle podanej obžaloby, resp. zmeniť skutok na základe vykonaného dokazovania, pretože tomu bránilo ustanovenie § 322 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.